

La síndrome de Gimferrer

Fa hores que hi penso, obsedit, alarmat. La lipotímia de Pere Gimferrer la nit dels Premis Planeta és un senyal. No sóc un iniciat i el meu cervell és molt lluny de les paraules i de les imatges que circulen pels infinits i entortolligats alambins mentals del poeta, ho confesso; per tant, qualsevol de les elucubracions que posi sobre el paper, podrà utilitzar-se contra meu a gust del lector. I del fiscal, si s'escau. Per què li ha fet la perla, el carburador? O deu ser la tapa del delco? Què ha fet que la seva testa privilegiada, aquell ceballot gegant, s'hagi precipitat sorollosament contra la moqueta del saló, davant les càmeres i la cort de cretins, estrafets i capgrossos que l'envoltaven? És una acció situacionista. Sens dubte. En Gimferrer, de manera inconscient, ha passat a un altre pla de la creació.

Fa hores que hi penso, obsedit, alarmat. La lipotímia de Pere Gimferrer la nit dels Premis Planeta és un senyal. No sóc un iniciat i el meu cervell és molt lluny de les paraules i de les imatges que circulen pels infinits i entortolligats alambins mentals del poeta, ho confesso; per tant, qualsevol de les elucubracions que posi sobre el paper, podrà utilitzar-se contra meu a gust del lector. I del fiscal, si s'escau. Per què li ha fet la perla, el carburador? O deu ser la tapa del delco? Què ha fet que la seva testa privilegiada, aquell ceballot gegant, s'hagi precipitat sorollosament contra la moqueta del saló, davant les càmeres i la cort de cretins, estrafets i capgrossos que l'envoltaven? És una acció situacionista. Sens dubte. En Gimferrer, de manera inconscient, ha passat a un altre pla de la creació. Ha passat pàgina. Abandona la paraula, el mot, per expressar-se amb el cos. És el gest automàtic, que en podríem dir, perquè es fa en estat inconscient. Escripura automàtica corporal. Tal com va el pati, cal abandonar la subtilitat, entenc jo que em xiuxiueja el poeta a cau d'orella. Res d'expressar idees amb paraules. Res de subjecte, verb, predicat, musicalitat, síl·labes, silencis, oratòria, cal·ligrafia, ortografia, sintaxi, bona lletra, ètica, estètica, llibertat d'expressió, de pensament, cultura, memòria, adjectivació, puntuació, imatges mentals, oníriques, eròtiques, socials, amoroses... Res. Cal passar a l'acció. Als cops de cap. Com més sonats, millor. Com més mediàtics, millor. Davant de tot i de tothom. Cal fer-ho bé. Convé aprofitar el silenci. En Pere ho va fer en el moment ideal, quan la senyoreta guanyadora del frau literari més important d'Espanya es disposava a dir unes parauletes d'agraïment, abans que tots aquells tronats es llencessin com bèsties sobre les croquetes. Sí, Pere, ets el millor. La cosa va anar així. Quan els aplaudiments de compromís es van anar apagant, la senyoreta es va posar davant el micro. Somreia encarcarada i li brillaven les arracades. Silenci. Llavors, tu t'hi vas llançar com un heroi. Valent. Decidit. Sense por. Un "Xiii...t! va tallar en dos l'espès silenci de la sala, com la fressa que fan els arbres gegants, quan cauen, lentament, després de rebre l'últim cop de destrat, el definitiu. Sí, eres tu, admirat Pere. El teu colossal carabassot tallava el vent, decidit, com un sol cap, precipitant-se, a pes, en vertical, cap al centre de la terra. Cop de cap inaugural. 'Plaf. Catacroc!' Ohhhhhhhhh! Va ser un instant ple de poesia i de significat. D'un estrèpit sord, un terrabastall glaçat d'eloqüència cendrosa, que diries tu. Com aquelles diapositives congelades, que deia en Monzó, del teu estimat Fortuny fent la boja per Venècia. Acabava de néixer una nova síndrome, la d'en Gimferrer. Un cas d'estudi i d'investigació. Vejam. Les meves elucubracions sobre el fenomen em porten a Itàlia. Els turistes nord-americans, alguns vull dir, quan van de viatge a Florència, sofreixen estranyes alteracions del sistema nerviós i cognitiu: desorientació, angoixa, mareigs, sudoració, lipotímies. És la síndrome de Stendhal, deguda a la incapacitat del subjecte d'assimilar i d'imaginar tants segles d'art, d'història, de cultura. Què va passar la nit del Planeta? Evident. El poeta es va trobar allà al mig, serè, atent i amatent, despert, amb els sentits afinats, tensos com cordes de mandolina, i el va comprendre la revelació divina. Se'n va adonar, vaja. Hi eren tots. Allà. Davant els seus ulls. Polítics, periodistes, intel·lectuals, presidents de clubs esportius, secretaris de fundacions, executius d'empreses pantalla, directius bancaris,

burgesos altruistes, cuineres, presentadors de televisió, advocats, jutges, regidors, consellers, parlamentaris, analistes polítiques, teòrics de la contemporaneïtat, catedràtics, 'macarres', putes, articulistes feixistes, esportistes, perruquers, editors, productors, crítics i bigotuts de tota mena i condició. Estafadors i delinqüents, per a entendre'ns. Tots junts. 'Quanta merda!', va pensar el poeta mentre el seu cap panòptic girava com un periscopi. 'Quina puta merda!' 'Òstia puta la mare que va parir aquesta puta merda de déu!' 'Òstia puta de déu cagat i el cony de la verge cremat!' 'Òstia, òstia, òoooo.....!' I va passar. Incapaç de regurgitar més paraulotes, aquell cervell privilegiat per on, fins aquell instant, circumval·laven en delicada companyonia el mocadoret de Madame Bovary, la rosa de Gertrude Stein i les constel·lacions mironianes, es va precipitar al buit de la inòpia més turmentosa i cruel. L'òrgan del pensar i del sentir li va fer ventosa amb el crani. El carro de les diapositives se li va travar, va fer palanca i, amb l'embranchida que duia, pataplaf! 'Croc, catacroc'. A llepar moqueta! És la síndrome de Gimferrer, deguda a la incapacitat del subjecte català d'assimilar i d'imaginar tanta impostura, corrupció, farsa i impunitat.

20 octubre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)